

[Korsgaard.]

med, men som — forhaabentlig da — ogsaa som den letsindige Handling den er, i det lange Løb vil bære Straffen i sig. Thi jeg har endnu saa megen Optimisme i mig, at jeg ikke tror paa, at Løfter, der gives i Bevidsthed om, at de reelt ikke kan indfries, ikke i Længden vil give det Bagslag, som de retteligen bør give.

Sandsynligheden for Skattelettelse, hvad enten det saa drejer sig om Restaurationsskatten eller anden Skat, mener jeg altsaa, er saare ringe, men alt i alt bliver det afgørende for dette Problem imidlertid Erhvervslivets Udvikling, dets Evne til at bære Skatter, hvilket altsaa vil sige, om de paagældende Erhverv gaar nogenlunde godt. Her synes jeg, at der i de sidste Dage rejser sig et Spørgsmaal, som kan blive faretruende, et Spørgsmaal som den ærede Ordfører for Venstre (Madsen-Mygdal) var inde paa ved Finanslovens første Behandling, nemlig Arbejdsnedlæggelsen ved Lille Bælts Broen. Vi staar her, paa et Tidspunkt da ellers mange mente, at det nu bar fremad i alt Fald for en kortere Tid, overfor Muligheden af en Konflikt, hvis Følger det er meget svært at overskue. Jeg nærer ingen Tro til, at Regeringen hverken vil eller kan — og det er jo navnlig det sidste, det kommer an paa, thi naar den ikke kan, er det i og for sig sig ligegyldigt, om den vil — faa Indflydelse paa denne Konflikts Bilæggelse. Det er for Statsfinanserne af overordentlig stor Betydning, om vi nu kan faa nogenlunde Arbejdsro her i Landet, og det er da mit Haab for Landets Skyld, at Konflikten snarest muligt maa blive bilagt, og at man fra Arbejdernes Side vil kunne forstaa, at de nuværende Tariffer ikke kan forandres meget væsentligt procentvis, selv om det nu gaar lidt opad. At Arbejderne i det lange Løb selvfølgelig skal have deres Part af en Opgang, er ligetil, men den Part, de her forlanger, er, saa vidt jeg kan bedømme det, temmelig kraftig. Jeg kan navnlig ikke forstaa en Udtalelse som den, at de paagældende ønsker en stærkt forhøjet Løn paa Grund af, at de i visse Perioder maa gaa arbejdsløse. Jeg kunde forstaa denne Begrundelse, hvis vi overhovedet ikke havde noget, der hed Arbejdsløshedskasser, men da vi nu en Gang har dette, synes denne Begrundelse mig ikke rimelig. Jeg tror, at det i mangt og meget kunde være heldigt, om Sæsonarbejdere i den Tid, de havde Arbejde, tjente en rimelig Løn til deres Underhold, men saa ogsaa i den samme Tid lagde hen til den Tid, da de ikke havde Arbejde, men et Problem af den

Art er formentlig ikke bleven rejst i Forbindelse med det Krav, der er stillet fra Arbejdernes Side.

Alt i alt mener jeg da, at Finansaaret 1927—28 i og for sig var udmærket; det sidste Aar er, selv i Betragtning af de særlige Omstændigheder, som kom til sidst paa Aaret, at betragte som et daarligt Aar, og det Finansaar, der kommer, tegner sig ikke videre lyst for mig. Med den Regering, vi nu en Gang har faaet, hvis Tilbøjeligheder maa tendere imod at stille Krav til Statskassen i Retning af Udgifter, kan jeg ikke se rettere, end at den nærmeste Fremtid økonomisk set tegner sig ret mørk.

Axel Dam: I Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard har fremdraget den højtærede Statsministers forvanskede Anvendelse af mine Udtalelser under Finanslovdebatten vedrørende den saakaldte Tugthuslov, bliver jeg nødt til at minde om, hvad jeg allerede sagde den Gang, at vort primære Standpunkt til denne Sag var det, at den Slags Bestemmelser hørte hjemme i Straffeloven og ikke i en særlig Lov, men da vi ikke kunde faa dette Ønske opfyldt, maatte vi gaa med til at vedtage en særlig Lov. Derefter udtalte jeg, ikke paa Grund af Erfaringer, som jeg havde indvundet under Valget, men i Overensstemmelse med hele vort tidligere Standpunkt, at jeg meget gerne vilde gaa med til en Revision af Loven, da den fra mange Sider var blevet beskyldt for at være saare uklar, for at den kunde blive klarere formuleret, men at vi vel at mærke kun kunde gaa til en Ophævelse af Loven paa Betingelse af, at tilsvarende Bestemmelser kom ind i den almindelige Straffelov. Denne sidste Tilføjelse undlod den højtærede Statsminister at nævne, hvad der ogsaa har givet forskellige Blade, i hvert Fald „Aarhus Stiftstidende“, Anledning til perfide Overfald paa mig ud fra den Forudsætning, at jeg havde talt stik imod, hvad jeg tidligere havde udtalt, hvilket altsaa ikke er rigtigt.

Ole Bjørn Kraft: I Tilslutning til Betænkning Nr. 197 til Tillægsbevillingslovsforslaget stillede jeg ved 2den Behandling her i Tinget et Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister om, hvorvidt den højtærede Minister vilde fortsætte og fuldende Bygningen af de 3 omtalte Torpedobaade efter den forud lagte Plan, den Gang disse Penge blev bevilget. Ministeren foretrak ikke at svare paa mit Spørgsmaal. Dette Standpunkt er naturligvis ganske uholdbart for Ministeren. Det er dette